

regler om tvangsfuldbyrdelse af domme. Anmodningen om tvangsfuldbyrdelse skal således fremsættes og behandles efter reglerne i retsplejelovens kapitel 46. I relation til retsplejelovens § 488, stk. 2, følger det af forslaget til voldgiftslovens § 38, stk. 2, at der ved fremsættelse af anmodning om tvangsfuldbyrdelse af en voldgiftskendelse skal indleveres bekræftet udskrift af voldgiftskendelsen samt af voldgiftsaftalen, såfremt denne er skriftlig, til fogedretten. Fuldbyrdesfristen reguleres af retsplejelovens § 480, således at fuldbyrdesfristen er 14 dage efter dagen for voldgiftskendelsens afsigelse, medmindre andet er bestemt i voldgiftskendelsen.

Med hensyn til, hvilke indsigelser mod voldgiftskendelsen der kan fremsættes under tvangsfuldbyrdelsen, jf. herved retsplejelovens § 501, henvises til den foreslåede regel i voldgiftslovens § 39.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.13 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 39

Bestemmelsen angår nægtelse af anerkendelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelser. Bestemmelsen svarer indholdsmæssigt til modellovens art. 36. Bestemmelsen omfatter såvel voldgiftskendelser, der er afsagt i Danmark, som voldgiftskendelser, der er afsagt i udlandet. Bestemmelsen omfatter alle voldgiftskendelser, hvad enten der er tale om handelsvoldgift eller ikke. Bestemmelsen kan ikke fraviges ved aftale.

Stk. 1 indeholder en udtømmende opregning af de grunde, som kan begrunde, at en voldgiftskendelse nægtes anerkendt eller fuldbyrdet. Opregningen er identisk med modellovens tilsvarende opregning af nægtelsesgrunde, der igen bygger på New York-konventionens art. V, jf. herom pkt. 3.1.2.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Nægtelsesgrundene svarer desuden nøje til de ugyldighedsgrunde, der foreslås for voldgiftskendelser, der er afsagt i Danmark, jf. § 37.

Det kan i den forbindelse særligt fremhæves, at en voldgiftskendelse ikke kan nægtes anerkendt eller fuldbyrdet under henvisning til, at voldgiftsretten har anvendt retsreglerne forkert eller har fejlbedømt sagens faktiske omstændigheder. Fra dette såkaldte materielle revisionsforbud må dog undtages de ekstraordinære tilfælde, hvor der foreligger så overordentlig graverende fejl fra voldgiftsrettens side, at anerkendelse eller fuldbyrdelse af voldgiftskendelsen vil være åbenbart uforenelig med landets retsorden (ordre public), jf. nr. 2, litra b.

Nr. 1 opregner de nægtelsesgrunde, som er undergivet parternes fri rådighed (dispositive nægtelsesgrunde).

de). Disse nægtelsesgrunde kan kun bringes i anvendelse efter anmodning fra en part, og bevisbyrden for, at en sådan nægtelsesgrund foreligger, påhviler den part, der anmoder om, at voldgiftskendelsen nægtes anerkendt eller fuldbyrdet.

Litra a angår voldgiftsaftalens ugyldighed. Hvis voldgiftsaftalen var ugyldig, har der ikke været noget grundlag for, at voldgiftsretten overhovedet skulle behandle sagen, og voldgiftskendelsen vil derfor ikke kunne anerkendes eller fuldbyrdes.

Gyldighedsspørgsmålet skal for så vidt angår parternes retlige handleevne vurderes efter loven i det land, hvor parten havde domicil i internationalprivatretlig forstand ved aftalens indgåelse. Dette kriterium er i lovtæksten i overensstemmelse med sædvanlig sprogbrug i lovtækster angivet ved ordet »bopækl«. Ved domicil i internationalprivatretlig forstand forstås det land eller territoriale retsområde, hvor en person har bopæl eller ophold i den hensigt varigt at forblive der eller i det mindste uden hensigt til, at opholdet kun skal være midlertidigt.

Andre spørgsmål i relation til voldgiftsaftalens indgåelse og gyldighed skal bedømmes efter den lov, som parterne har vedtaget for den. Det er en forudsætning, at parternes vedtagelse er gyldig, hvilket må afgøres efter dansk rets almindelige internationalprivatretlige regler. Parterne kan ikke ved en sådan vedtagelse sætte de foreslåede regler i §§ 6 og 7 ud af kraft. Uanset om voldgiftsaftalens indgåelse og gyldighed i øvrigt i overensstemmelse med parternes vedtagelse skal afgøres efter fremmed ret, er voldgiftsaftalen således under alle omstændigheder ugyldig, hvis den strider mod § 6 om, hvilke tvister der efter deres art kan afgøres ved voldgift, eller mod § 7 om, at en voldgiftsaftale skal angå et bestemt retsforhold, og om, at en forudgående voldgiftsaftale i forbrugerforhold ikke er bindende for forbrugeren. Med andre ord kan §§ 6 og 7 ikke fraviges ved en aftale om anvendelse af fremmed ret (dvs. bestemmelserne er internationalt præceptive).

Har parterne ikke vedtaget, hvilken lov (dvs. hvilken lands lovgivning) der skal anvendes på voldgiftsaftalen, afgøres spørgsmål om aftalens indgåelse og gyldighed – bortset fra de spørgsmål, der reguleres ved §§ 6 og 7 – efter loven i det land, hvor voldgiftskendelsen er afsagt. Er voldgiftskendelsen afsagt i Danmark, således efter dansk materiel aftaleret, herunder aftalens regler. Som nævnt afgøres spørgsmål om parternes retlige handleevne dog efter parternes respektive domicillove (dvs. lovgivningen i det land, hvor parten har domicil i internationalprivatretlig forstand).

Nægtelsesgrunden efter litra a hører som nævnt til de dispositive nægtelsesgrunde, og en part kan være